

dre have kunnet mødes og have kunnet tale om Sagen uhilbede, har det været muligt at opnaa et heldigt Resultat; thi jeg tror, at de Fleste ville indrømme, at, naar Folk have levet om hinanden et halvt Aar eller et helt, opnaas ikke let Forlig derved, at de komme sammen. Af disse Grunde har jeg anset det for rigtigt, at Tilladelsen til at møde ved Sagsfører skulde gjælde ikke blot for Kjøbenhavn. Den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at de Folk der bo i Byerne og have mange Smaaposter at inddrive, kunne slaa mange Afluer med eet Smæk ved at møde een Gang for Forligskommissionen og derfor ikke behøvede nogen Sagsfører; men dette kan da ikke gjælde for Landet, hvor Folk for det Første sjældent have saa mange Smaaposter at inddrive paa een Gang og dernæst undertiden bo 2—3 Mil fra Forligskommissionen, for hvilke de endda ofte kunne komme til at møde mere end een Gang i samme Sag. Jeg kan derfor ikke se rettere end, at det ved de Smaasager, der omhandles i Forordningen af 1824, er bedst saa hurtigt som muligt at komme til en Ende, og jeg vil sige den ærede Ordfører, at vi virkelig ikke maa se saa ensidigt paa Tingene, at vi udsætte den, der har Penge tilgode, for Tab giennem kunstige Kneb fra Debitorernes Side og saaledes, at man kun af Naade og Barmhertighed lader ham faae Penge, som han maaske har ladet staa udover Tiden. Jeg vil derfor tilraade at stemme for det af det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds motiverede Forslag.

Masmussen: Jeg skal ikke opholde det høie Thing ret længe, thi det er kun nogle enkelte Bemærkninger, jeg vil gjøre. Det ærede Medlem for Nibe Amts 1ste Valgkreds (Th. Kruse) udtalte, at jo tiere han havde hørt det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Tauber) begrunde det Forslag, desto mere var han overbevist om, at det var et slet Forslag. Det Mødsatte har været Tilfældet med mig; thi jo tiere jeg har hørt det nævnte ærede Medlem begrunde Forslaget, desto mere er jeg bleven bestyrket i, at det er et rigtigt godt Forslag, som vil kunne gjøre sin Nytte paa mange Steder. Den ærede Ordfører var saa bange for, at Dommerne skulde blive Forligsmæglere navnlig i de Sager, vort Forslag vedrører. Han havde den Mistillid til Dommerne, at de skulde være saadanne aldeles uretferdige Folk — det maatte ialtsaal være Meningene — at der ikke kunde komme noget retferdigt Forlig istand, naar Dommeren skulde være Forligsmægler. Dette tror jeg nu ikke; jeg antager, at et godt Resultat lige saavel kan komme ved Hjælp af Dommere som ved Hjælp af andre Folk. Naar den ærede Ordfører endvidere mente, at Sagsførere ikke burde have Lov til at møde ved Forligsmæglingen, saa ser jeg ikke, hvad Skade det er til, at de møde. Der er jo for det Første ingen Trang til at tage en Sagsfører; men Folk

burde dog have Lov til at gjøre det, hvis det er nødvendigt. Jeg vil for Exempel sætte, at en Debitor kommer til at staa ligeoverfor en meget skarp Kreditor — navnlig en, som er Procurator og altsaa Jurist — hvorledes vilde saa denne Debitor være stillet, naar han ikke maatte møde med en Sagsfører? Han vilde da som den svagere Part komme til at staa meget vanskeligt, som den af Parterne, der har de ringere Evner eller dog ikke er saa lærd som hans Modstander. Jeg tror derfor, at man ganske voligt kan lade Sagsførere møde, hvor Vedkommende ønske deres Hjælp, og jeg kunde ønske en saadan Tilladelse udvidet til ethvert Tilfælde, hvor Parten anser det for nødvendigt, at beskikke en Sagsfører for sig. Jeg kan derfor heller ikke finde, at der er noget urigtigt i det Forslag, vi have stillet, og skal derfor anbefale det.

Beth: Det er kun nogle ganske faa Bemærkninger, jeg skal tillade mig. Jeg vil sige, at det Standpunkt, som de ærede Medlemmer for Maribo Amts 4de Valgkreds og Veile Amts 3die Valgkreds (Claussen og Th. Nielsen) og flere med dem staa paa, har jeg gjort mig Umage for at forstaa, og jeg tror, at jeg forstaa det. Det beror egentlig paa, at de ville forhindre, at Folk komme til at føre disse lange, kjedelige og kostbare Processer; derfor lægge de saa stærk Vægt paa Forligsmæglingen. Jeg tror, at de Herrer i en vis Henseende have Ret, thi der er i det Hele, som jeg tidligere har sagt idag, noget i veien ved Ordningen af vor Retspleie her i Landet, og under Retspleien hører ogsaa Forligsmæglingen; det kan ikke negtes. At ærede Medlemmer, som ikke netop ere Sagmand, kunne have nogen Banskilighed ved saaledes strax, fordi det bliver sagt dem en Gang, at forestille sig, at Forligsprøven og navnlig Forligstvangen træder saa overordentlig stærkt i Baggrunden, naar man faar en hurtigere Retspleie, kan jeg saa overordentlig godt forstaa; det gjentager jeg her. Naar man i mange Aar har beskæftiget sig med den Slags Ting, er det jo ikke underligt, om man kan have et Blik derpaa, som man ikke strax er istand til at bibringe Andre. Jeg har her slet ikke paaberaabt mig Sagkundskab, thi det vil jeg netop ikke. Jeg har søgt saa godt, som jeg kunde, at gjøre mit Standpunkt indlysende, men at man ikke saaledes i en Haandevending kan gjøre det indlysende for dem, der ikke have beskæftiget sig med disse Ting, kan jeg saa overordentlig godt forstaa. Deri tror jeg ikke, at der ligger nogen Behov til Mod Andre for Mangel paa Opfattelsesevne, og naar det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds synes at have forstaaet mine Ord, som om jeg havde ment dette, saa maa jeg sige, at det er en fuldstændig Misforstaaelse. Hvad angaar det Foredrag, som den ærede sidste Tale holdt, da maa jeg gjentage, at